

Marken med sit Mejerede over Skulderen; og da han havde gjort sit første Bed til Svigerfaderens Tilfredshed, var han mere stolt, end da han i sin Tid bar sit *Laud* hjem fra Attestats.

III.

Saaledes gik Tiden lykkeligt, indtil Efteraaaret meldte sig med korte, stormfulde Dage og lange, mørke Nætter.

Da blev det Emanuel for hver Aften mere svært at sige Hansine Godnat og tage bort fra Svigerforældrenes lune og hyggelige Stue for at vandre den lange Vej ad vaade Stier hjem til Præstegaardens store og tomme Rum, hvori ethvert af hans Skridt vakte en hult klingende Genlyd som i en Gravkælder. Han krøb altid straks i Seng; men skønt han var træt af Dagens Arbejde, blev han ofte holdt længe vaagen af disse mange uforklarlige Lyd, som ved Nattetid spøger i ubeboede Huse, eller han laa og lyttede til Stormsuset ude fra Haven, der lød, som om tunge Bølger væltede sig om hinanden.